

Filmen "rationell skidträning" – god militär skidutbildning vid fältjägerregementet.

Intervju med kapten Olle Rimfors.

Red. har vänt sig till kapten Olle Rimfors för att utförligt få del av hans mångåriga framgångsrika arbete för bl. a. skidutbildningen. Rimfors' skidvaltor, skidor och stavar äro ju välbekanta överallt här i landet.

Nyss hemkommen från en längre fjälltur träffa vi på kapten R. och hugga in med frågorna.

— Kapten Rimfors har ju många intressen vid sidan av sin militära tjänst vid fältjägerregementet, jag menar då som skidinstruktör, vallningsexpert, film- och idrottsman. Men vad är det då som intresserar mest?

— Mitt förnämsta intresse utom tjänsten, säger kapten Rimfors, är egentligen skidsporten såsom sådan, vilken i sin tur kommit mig att studera och utöva härmed sammanhängande grenar såsom skidlöpningens teknik, skidlöparutbildningens pedagogik och metodik, skidträningens rationella bedrivande, skidlöparutrustningens förbättrande, skidfrämjarpropaganda, vinterfjällsport, vinterturistik, räddningstjänsten i fjällen, skidinstruktörsutbildning, fjälledarutbildning, upptagning av instruktions- och propagandafilm m. m.

— När började kapten Rimfors intressera sig för skidsporten?

— Jo, det kan jag nästan precis angiva. Det var julafton år 1900, då jag fick ett par norska telemarkskidor i julklapp av min fader, som varit på affärsresa till dåvarande Kristiania. Skidor voro på den tiden mycket sällsynta, åtminstone i min födelsebygd, vilken är belägen på Tivedens nordostsluttningar mot närkesslätten. Där var under min uppväxttid dock mycket snörika och stränga vintrar och jag minns att vargar vid några tillfällen voro synliga i omedelbar närhet av mitt hem.

— Har intresset för skidsporten alltid varit lika stort, spørjer vi vidare?

— Ja, jag lärde mig behärska skidorna ganska bra redan som liten pojke och under min skoltid i Örebro begagnade jag jämte några andra likasinnade kamrater varje tillfälle till skidåkning, dels i skidbackar utanför staden, dels i de närbelägna Kilsbergen, i vars vidsträckta vildmarker vi gjorde riktiga långturer på skidor. I skidbacken hade jag t. o. m. backrekord på 22 meter, vilket ej ens därstädes regelbundet tävlande norrmän från Kristiania kunde slå. Ett D. M.-tecken i backhoppning och ytterligare två i kombinerad back- och terränglöpning utgöra bl. a. mina minnen från denna tid.

År 1914 deltog jag i skolungdomens fjällfärd till Jämtland. Vi voro då förlagda i Duved och denna färd blev avgörande betydelse för mig, ty året därpå skulle jag börja min utbildning till officer och när det då gällde val av regemente var det den naturligaste sak i världen att det blev Kungl. Jämtlands fältjägerregemente. Här i Jämtland blev

det tillfälle övernog till skidlöpning. Under de första officersåren utvecklades mitt intresse ytterligare. Den dåtida skidlöpningen tenderade emellertid till att uteslutande bestå av distanslöpningar i lätt terräng eller rent av landsvägsstakning, vari jag dock nådde goda resultat, Sålunda tillhörde jag regementets segrande lag vid den s. k. »statyettävlingen» inom officerskårerna vid Norra arméfördelningen och Bodens trupper i Sundsvall 1920, Örnsköldsvik 1922, Skellefteå 1924 och Strömsund 1930, ävensom vid Ebersteinstävlingen 1924.

— När började arbetet som skidinstruktör?

— Det var egentligen först omkring 1927—1928 efter min gymnastikdirektörsexamen. Jag blev då anmodad av Skidfrämjandet att biträda vår f. d. regementskamrat kapten Dyhlén vid Skidfrämjandets skidkurser i Storlien m. fl. platser.

Såsom nybakad gymnastikdirektör insåg jag genast slalomsporens stora tekniska och psykiska värde för övriga skidsportgrenar liksom dess stora propagandavärde ifråga om att tillföra skidsporten nya utövare i alla åldrar och av båda könen.

Min verksamhet som skidinstruktör har senare efter min studieresa till Alperna 1934 blivit permanent under ledigheterna från tjänsten vid jul—nyår och påsken samt dessutom i tjänsten under olika förhållanden såväl med officerare från hela armén som även trupp på regementet som elever. C:a 5,000 elever beräknar jag att jag hittills personligen undervisat i skidlöpningens teknik. Mitt intresse för denna verksamhet är fortfarande lika stort och det är en stor tillfredsställelse för mig att konstatera att resultatet av densamma kan tydligt spåras såväl inom som utom armén. Härtill torde kraftigt hava bidragit de handböcker i skidlöpning vari jag medverkat och som utkommit genom Skidfrämjandet ävensom genom arméns nya skidinstruktion. Då jag anser att skidlöparförmågan hos militär personal är av fundamental betydelse för militär vintertjänst, hoppas jag därmed hava i någon mån bidragit till ökad krigsduglighet vintertid hos svenska armén.

— Kapten Rimfors sysslar ju också med vinterfjällsport?

— Ja, det ena ger som sagt var det andra och under mina första officersår hade jag förmånen att under dåvarande regementschefens, överste G. Lilliehööks utomordentligt goda ledning, få inhämta intressanta och betydelsefulla lärdomar ifråga om sättet att taga sig fram i och uppehålla sig inom fjällvärlden vintertid. Erfarenheterna ha med åren samlats allt mera jämsides med min verksamhet såsom skidinstruktör för utbildning av fjälledare. Särskilt givande och intressant har arbetet härvidlag varit under Skidfrämjandets fjällexpeditioner med tillämpning av den eskimåiska »igloo-metoden», varvid vi bl. a. genomkorsat Lapplands mest svårtillgängliga fjälltrakter.

Efter den stora dödsolyckan i Anarisfjällen 1929 blev detta studium än mera aktuellt genom önskemålet att kunna organisera och utrusta en vederhäftig räddningsexpedition i fjällen. De erfarenheter som samlats under bl. a. iglooexpeditionerna ha sålunda legat till grund för räddningstjänsten. Utvecklingen går emellertid framåt och jag hoppas

att denna allt framgent skall kunna komma räddningstjänsten till godo.

— Nu har jag »pumpat» kapten på en hel del men ännu finns det ett par saker som jag önskar fråga om. Jag vet nämligen att kapten Rimfors även filmar och vill gärna höra något om resultatet av denna filmverksamhet?

— Jag har medverkat i några skidfilmer såsom »Tre män på skidor» — en ren propagandafilm från AMF-film samt »Igloo» — en SF-film, vilka bägge filmer haft god publik över hela världen. Själv har jag fullständigt redigerat och med personal från regementet inspelat AMF-filmen »Rationell skidträning» och dessutom har jag personligen amatör-mässigt upptagit ett flertal 16 m. m. småfilmer avsedda såsom propaganda- och undervisningsfilmer för olika slags skidsport. I egenskap av filmofficer vid regementet anser jag filmen vara ett utomordentligt undervisningsmedel under förutsättning att de militära filmerna noga revideras efter gällande reglementen samt följa den militära utvecklingen. För att med framgång kunna utnyttja den militära filmen i utbildningsarbetet är det dock nödvändigt att regementets resurser ifråga om filmlokal och instrumentutrustning ävensom filmarkiv kan förbättras och utökas.

Den som är så intresserad av all slags skidsport och skidutbildning vet säkert också hur skidutrustningen skall se ut. Rimfors' skidvallor och bindningar m. m. äro ju produkter

som vittna om att kapten Rimfors även är konstruktör och vallningsexpert. Vi bedja därför slutligen kapten Rimfors berätta något om denna sin verksamhet?

— Expert är kanske ej rätta ordet, ty vallningskonsten har ännu långt kvar innan den är fulländad. Emellertid har jag sedan pojkåren varit intresserad av hithörande spörsmål och i 25 år har jag mixtrat med olika preparat för att förbättra glidet på de kära skidorna. Svårigheterna härvidlag ha varit många men de flesta ha övervunnits och jag tror vi nu kommit ganska långt. En av de största svårigheterna har varit att lära allmänheten *hur* man skall valla för olika förhållanden. Ett stort steg framåt i detta avseende tror jag min s. k. »vallningstabell» var. Den utkom år 1927 och har sedan dess förbättrats. Mitt intresse för skidsportens olika utrustningsdetaljer har också gjort att jag strävat efter att förbättra även denna. Sålunda har jag efter anmodan från många skidelever i marknaden utsläppt mina egna vallningspreparat och egna modeller å skidbindningar, skidstavar, skidpulkor, slalomskidor m. m., varjämte jag haft nöjet och äran medverka vid försöksverksamhet i hithörande frågor såväl inom Skidfrämjandet som inom armén. Skidutrustningen har också utvecklats oerhört de sista tio åren, vilket redan haft och som jag hoppas även i fortsättningen skall få stort och ändamålsenligt inflytande på våra svenska soldaters utrustning för vintertjänsten.

G. S.

Beväringstrall.

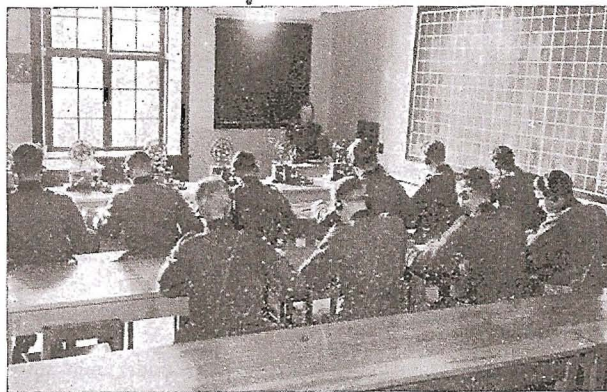
Text: Emil Norlander.

Musik: F. Körling.

*Beväring, beväring, beväring,
det ligger nåt extra i det.
Det är en betydande näring,
som »kronvraken» alls inte vet.
Beväringens rekryt
han är förutan skryt
en prisse som förresten ej behöver veta hut.
Han har ett fosterlann
och därför ska han
tre år å rad förtära fläsk med ärter utiblann.*

*Beväring, beväring, beväring,
han går uti grann uniform,
en lysande grann tocken däring,
som tar alla jäntor med storm.
Ty hängel och kurtis
hör till naturligtvis,
man är så vänsterhänt om man ej har en hjärtegris.
Men inte ä' de vi,
som bråka och stå i,
nej, de ä' jänterna som som inte kunna låta bli.*

*Beväring, beväring, beväring,
det har nu ett endaste fel —
det rimmar gunås uppå käring
och det gör en arg till en del.
Men strunt i rimmeri,
beväring måste vi
om så vi vilja eller inte allihopa bli.
Och därför ska vi ta
ett rungande hurra,
ty har man ej beväring vatt, vill flickan en ej ha.*

Här skolas de mystiska män, som snappa fiendens hemligheter, allt medan de väl bevara våra egna, och som leta igen milsvis med tråd på kvällarna, under det att övriga soldater äta upp maten för dem. Ja, de ha fått bättre mat på senare år, sedan de kom att tänka på att träden kunde avskaffas. Varför kunde de inte ha tänkt på en så enkel sak långt förut? — Vi se alltså framför oss lektionssalen vid specialkompaniet, där signalisterna utbildas för sitt in-vecklade värv.

Julbord.